

med levnedsmidler, men ikke helt forbyde sådan omsætning.

Naynlig bestemmelsen i næringslovens § 12, stk. 1, er i en vis henseende uheldig, fordi den nærmest giver anvisning på, at netop de mere sårbare levnedsmidler kan omføres til salg, medens det er forbudt at omføre f. eks. mel, sukker og helkonservens. Næringslovens bestemmelser opretholder en gammel tradition for, at landmænd, fiskere m. fl. kunne omføre varer af egen avl eller fangst i ret ubehandlet form. Varer, der er konserveret ved frysning, der forudsætter en ret avanceret teknik, er næppe naturl-produkter i traditionel forstand. Men det skønnes rimeligt i den nye næringslov at nævne, at dybfrostvarer kunne omføres til salg — naturligvis kun i vogne med fryseindretninger — når man ville opretholde den traditionelle omførselsret.

Loven om dybfrosne levnedsmidler (lovbekendtgørelse nr. 162 af 21. april 1969) indeholder i § 6, stk. 2, hjemmel for ministeren til at bestemme, at omkørsel til salg af dybfrosne levnedsmidler efter godkendelse af sundhedskommissionen skal kunne ske fra køretøjer; hvis ejer disponerer over et godkendt fast udsalgssted, eller når udkørsel sker direkte fra en autoriseret tilvirkningsvirksomhed.

Mælkebekendtgørelse nr. 377 af 13. september 1967 indeholder i § 15, stk. 4, bestemmelser om, hvilke varer, der må omføres til salg sammen med konsummælkeprodukter: smør, detailmællet (-pakket) ost og margarine.

Spørgsmålet om omførsel af levnedsmidler er i levnedsmiddelhygiejnisk henseende næppe noget større principielt problem, hvis der træffes de hygiejnisk fornødne forholdsregler. Spørgsmålet har imidlertid i administrativ praksis givet anledning til ikke helt få henvendelser fra omkørende mælkehandlere om at få adgang til at udvide varesortimentet, bl. a. begrundet med, at deres erhvervsmuligheder er blevet forringet, efter at detailhandelen med mælk er blevet liberaliseret.

Omførselsproblemet kunne give anledning til at overveje, hvorvidt adgangen til omførsel af levnedsmidler udelukkende burde bero på en hygiejnisk vurdering. Den foreslåede bestemmelse forudsætter, at omførsel af levnedsmidler fremdeles skal kunne ske i et vist omfang, og går ud på, at ministeren kan fastsætte de vilkår, hvorunder omførsel må ske. Tendensen vil formentlig gå i retning af en vis skærpelse af den gældende praksis, især med henblik på, at de benyttede vogne skal være forsynet med tilstrækkelige køle- og fryseindretninger m. v. For så vidt omførsel ikke sker med basis i et fast udsalgssted, må relativt strenge krav med hensyn til forvarlig lagerplads for varerne opstilles og håndhæves.

Automatsalg af levnedsmidler, herunder drikkevarer, varme retter og dybfrosne levnedsmidler m. m., må efter erfaringer fra udlandet påregnes at få større betydning.

Da det er udelukket i dag at opstille regler, der stadig vil forekomme rimelige, nødvendige og tilstrækkelige om blot 5 år, må en bemyndigelse for ministeren til at fastsætte reglerne anses for påkrævet.

Tilsvarende gælder salg af visse levnedsmidler fra vogne o. l. med faste studepladser, fra kiosker, boder, flåder og lignende.

Til § 41.

I § 18, stk. 1, i den *nugældende levnedsmiddellov* findes følgende bestemmelse: „Hvis en virksomhed i medfør af § 15 underkastes en særlig kontrol, skal denne virksomhed betale udgiften herved efter ministerens nærmere bestemmelse“.

Den *svenske lov* har en bestemmelse med denne ordlyd:

Om pligt til at erstatte tilsynsmyndigheden omkostningerne ved prøvetagning og undersøgelse af prøver træffes afgørelse af kongen eller den myndighed, kongen bestemmer.

Den *nugældende* hjemmel til at pålægge tilvirkningsvirksomheder eller grossister at betale udgiften ved særlig kontrol er anvendt med hensyn til vitaminiserede levnedsmidler samt med hensyn til undersøgelse af jordnødder for indhold af aflatoksin, jfr. bekendtgørelse nr. 7 af 7. januar 1971.

Ved ordene „særlig kontrol“ forstås en kontrol — der kan bestå både i tilsyn på virksomheder og i laboratoriemæssig undersøgelse — som går ud over sædvanlig stikprøvekontrol af levnedsmidler og rutinebesøg.

Den foreslåede bestemmelse er motiveret i ønsket om at lade de levnedsmidler og virksomheder, som af særlige grunde bør kontrolleres mere tæt end andre levnedsmidler og virksomheder, selv bære udgiften ved den skærpede kontrol, således at udgiften ikke væltes over på samfundet, men blot belastere vareprisen for de produkter m. v., der frembyder særlige problemer.

Til kapitel 6.

Til § 42.

I den gældende lov om et levnedsmiddelinstitut findes i § 5 følgende bestemmelser:

„Stk. 1. Indenrigsministeren bemyndiges til efter forhandling med fiskeriministeren, handelsministeren og landbrugsministeren og de nærmest interesserede erhvervsorganisationer at oprette et råd bestående af særligt sagkyndige til at følge forskningen